

Disse tal viser ikke blot, at forebyggelsen langt ad vejen er lykkedes, men også, at det er lykkedes at skabe den tryghed, som er forudsætningen for, at mennesker med en risikoadfærd tør henvende sig til sundhedsmyndighederne.

Socialdemokratiet vedstår derfor den forebyggende aids-politik, som vi tilsluttede os for 10 år siden, og ønsker den ikke ændret. Men vi vil gerne understrege, at det for os er vigtigt, at der ikke slækkes på forebyggelsesindsatsen, for al erfaring viser, at det er nødvendigt at gentage informations- og holdningskampagner, dels for så at sige at vedligeholde folks opmærksomhed på risikoen, og dels fordi der jo kommer nye ungdomsårgange til.

Derfor kan vi tilslutte os planerne om både at iværksætte bredere kampagner og at sætte ind med oplysning over for særlige målgrupper.

Og både i den forebyggende og i den psykosociale indsats udgør de frivillige organisationer et helt uundværligt element. Det skal ikke glemmes, at én af forklaringerne på, at vi trods alt ikke fik den udvikling i sygdommen, som man frygtede i 1980'erne, er den store ansvarlighed, bøsserne og deres organisationer udviste, dengang det blev klart, at de udgjorde en gruppe med en risikoadfærd. Og at de har langt bedre mulighed end det offentlige for at nå målgrupperne og for at yde en psykosocial indsats og støtte, har vi overordentlig mange eksempler på, og derfor støtter vi også, at en væsentlig del af de økonomiske midler kanaliseres gennem de frivillige organisationer, fordi vi derved også sikrer, at vi når det mål, som vi gerne vil nå.

Og så skal jeg slutte med et par bemærkninger om det dagsordensforslag, der nu er fremsat:

Det vil næppe komme bag på forslagsstillerne, at vi ikke kan stemme for dagsordenen, men stemmer imod den.

Jeg vil kun stille det enkle spørgsmål til fru Pia Kjærsgaard, som jo vil have det svenske system med tvang og registrering indført, om hun fortsat er ude af stand til at forstå, at den gode udvikling, der trods alt har været – set i perspektiv af, hvad vi frygtede – hænger nøje sammen med, at folk tør lade sig teste. For vi bruger ikke tvang og straf eller andre af den slags ting; vi opbygger tryghed ved at henvende sig til sundhedssystemerne. Men følger vi fru Pia Kjærsgaards intentioner, har vi ét eneste sikkert resultat: at ethvert menneske med sund fornuft i hovedet – havde jeg nær sagt – som godt

ved, at han eller hun har været i en risikosituation, holder sig langt væk fra testning, og det vil have én følge, nemlig større risiko for smittespredning.

Så vi stemmer nej til denne dagsorden.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Ligesom både ministeren og den socialdemokratiske ordfører er Dansk Folkeparti helt tilfreds med, at det på papiret ser ud til, at situationen er stabiliseret, og at der er flere, der lader sig teste, men det er jo ikke den gruppe, vi taler om. Og fru Dorte Bennedsens argumentation bliver jo klart modsagt af det, der sker i Sverige, for dér har man vel lige så meget styr på tingene, som man har i Danmark, om ikke mere, for dér har man en obligatorisk smitteopsporing, og det har man ikke i Danmark.

Og med hensyn til det, fru Dorte Bennedsen sagde om, at mit bud alene er registrering og straf, må jeg sige, at det er ikke korrekt, og i min ordførertale gjorde jeg klart rede for, at Dansk Folkeparti mener, at der samtidig skal være oplysning og forskning, og at man skal nedbryde nogle fordomme omkring det. Og jeg må nok sige, at jeg synes, de partier, som har den samme opfattelse som fru Dorte Bennedsen, er med til at opretholde nogle fordomme, for hvorfor skulle man dog ikke lade sig teste i forbindelse med denne sygdom, ligesom man har gjort det i forbindelse med andre sygdomme, som før har været kendt i Danmark?

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg er godt klar over, at det meget brede flertal her i Folketinget, som ikke er enig med fru Pia Kjærsgaard, i hendes øjne er dybt uansvarligt, for det fik vi at vide allerede i 1987. For jeg gjorde mig faktisk den umage at læse debatten fra 1987 igennem, og dengang kom der en række udsagn af den art.

Men hvis det er korrekt, er det dog tankevækkende, at antallet af folk, der lader sig teste, stiger, mens antallet af folk, der er fundet hiv-positive, er faldende, for hvis fru Pia Kjærsgaard havde haft ret i 1987, burde det være eksploderet. Det var i hvert fald det, hun gav udtryk for dengang.

Og apropos Sverige synes jeg i øvrigt også, at det er tankevækkende, at selv om der i Sverige blev indført en lovgivning, hvorefter man ikke kunne blive testet anonymt, men skulle registre-